

РЕШЕНИЕ

№ 54

гр. София, 24.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниела Борисова

Членове: Милен Михайлов
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Татяна Ив. Асенова
в присъствието на прокурора М. К. Б.
като разглежда докладваното от Даниела Борисова Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20221100604488 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

Образувано е по въззивна жалба и допълнение към нея на адвокат Г. М. от САК, редовно упълномощен защитник на подсъдимия Б. С. М., срещу присъда от 08.03.2020 г., постановена по нохд № 6837/2019 г. по описа на СРС, НО, 3 състав, с която подсъдимият М. е признат за виновен в извършено от него престъпление по чл. 132, ал. 2, вр. с ал. 1, т. 2 НК за това, че на 22.09.2013 г., около 18:00 часа, в гр. София, ул. „Оборище, спирка на МГТ на автобус № 72, изпълняващ длъжността „Контрольор по редовност на пътниците“, Отдел „Маркетинг“, Дирекция „Маркетинг и стопанска дейност“ в ЦГМ ЕАД, причинил на Й. В. К. средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на лява малкопищялна кост в глезенния край, с частично изкълчване на лявата глезенна става, реализирало медико-биологичния признак „трайно затруднение на движението на левия долен крайник“ при превишаване на пределите на неизбежна отбрана, чрез настъпване на К., в областта на ходилото на левия му крак, със задържане на ръцете му, за да спре пострадалия от по нататъшно наН.не на удари с ръце по него и колегите му – свидетеля Гев и подсъдимия Б., за което на основание чл. 78а, ал. 1 НК е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 1 000 /хиляда/ лева.

Със същата присъда подсъдимия Б. С. М. е признат за невиновен и оправдан по първоначално повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 129, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. чл. 93, ал. 1, б. „а“ НК за това,

че по същото време и на същото място е причинил телесното увреждане на пострадалия Й. В. К. в съучастие като извършител с И. О. Б. – извършител и е действал в качеството на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т. 1, б. „а“ от ДР на НК, изпълнявайки със заплата постоянно служба в държавно учреждение, на длъжността „Контрольор по редовност на пътниците“, Отдел „Маркетинг“, Дирекция „Маркетинг и стопанска дейност“ в ЦГМ – София и функции по проверка на превозните документи на пътниците, таксуване на нередовните пътници с билет за таксуване на нередовен пътник или с билет за таксуване на нетаксуван пътник с електронна карта, при отказ да плати, заставя пътника да слезе и му съставя АУАН по реда на ЗАНН.

С депозираните въззивна жалба и допълнението към нея се обжалва първоинстанционната присъда изцяло. Твърди се, че неправилно е приложен материалния закон при нейното постановяване, както и че са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Според процесуалния представител, първоинстанционният съд неправилно е квалифицирал деянието на подсъдимия М. като превишаване на пределите на неизбежна отбрана, за което се позова на съдебна практика, а именно на приетото в ППВС № 12/1973 г. и в решение № 187 от 26.01.2021 г., по н.д. № 851/2020 г. на II НО на ВКС. Защитникът твърди, че е неправилен и едностранен изводения от страна на първия съд извод за това, че превишаването на пределите на неизбежната отбрана се дължи основно на численото превъзходство на подсъдимите спрямо пострадалия К., т.к. същият протИ.речи на константната съдебна практика. Твърди, че двамата подсъдими не са могли да предвидят, че поведението им ще доведе до падане на пострадалия К. и счупване на глезена му, както и не са могли да съобразят защитните си действия в създалата се в краткия период конфликтна ситуация, поради което и не се съгласява с приетото от първия съд, че са имали възможност да възприемат в пълнота цялата ситуация и да съобразяват поведението си с нея. На следващо място се твърди, че от страна на първия съд са нарушени основни принципи в Наказателния кодекс, които са установени в чл. 13 и чл. 14 НПК, защото по делото не е установен по несъмнен начин механизма на настъпилото при пострадалия К. увреждане. Посочва, че по делото не са събрани убедителни доказателства, а и такива не са събрани и от първия съд, касаещи обстоятелствата свързани с настъпването на крака на пострадалия К. от подсъдимия М., както и за блъскането му от страна на подсъдимия Б.. Според защитата, неправилно са възприети твърденията на пострадалия К. и на свидетеля М., относно заявеното от тях за механизма на причиняване на телесното увреждане на пострадалия. Твърди, че показанията на двамата свидетели са протИ.речиви, от една страна а от друга страна не се подкрепят от никакви други доказателства, включително и такива изходящи от показанията на разпитаните по делото свидетели - очевидци на конфликта. Моли се за отмяна на първоинстанционната присъда, с която подсъдимия Б. М. е признат за виновен в извършено от него престъпление по чл. 132, ал. 2, вр. с ал. 1, т. 2 НК и вместо нея за постановяване на нова такава, с която подсъдимият бъде оправдан изцяло по повдигнатото му обвинение като деяние, извършено при условията на неизбежна отбрана.

Образувано е по въззивна жалба и допълнение към нея на адвокат Г. К. от САК,

редовно упълномощен защитник на подсъдимия И. О. Б., срещу присъда от 08.03.2020 г., постановена по нохд № 6837/2019 г. по описа на СРС, НО, 3 състав, с която подсъдимият Б. е признат за виновен в извършено от него престъпление по чл. 132, ал. 2, вр. с ал. 1, т. 2 НК за това, че на 22.09.2013 г., около 18:00 часа, в гр. София, ул. „Оборище, спирка на МГТ на автобус № 72, изпълняващ длъжността „Контрольор по редовност на пътниците“, Отдел „Маркетинг“, Дирекция „Маркетинг и стопанска дейност“ в ЦГМ ЕАД, причинил на Й. В. К. средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на лява малкопищялна кост в глезенния ѝ край, с частично изкълчване на лявата глезенна става, реализирало медико-биологичния признак „трайно затруднение на движението на левия долен крайник“ при превишаване на пределите на неизбежна отбрана, чрез блъскане с ръце странично тялото на К., в областта на дясното рамо, присъединявайки се към колегата си - подсъдимия М. за възпиране на пострадалия от продължаващо на Н. не на удари, както към него, така и към подсъдимия М. и свидетеля Гев, за което на основание чл. 78а, ал. 1 НК е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 1 000 /хиляда/ лева.

Със същата присъда подсъдимия И. О. Б. е признат за невиновен и оправдан по първоначално повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 129, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. чл. 93, ал. 1, б. „а“ НК за това, че по същото време и на същото място е причинил телесното увреждане на пострадалия Й. В. К. в съучастие като извършител с Б. С. М. – извършител и е действал в качеството на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т. 1, б. „а“ от ДР на НК, изпълнявайки със заплата постоянно служба в държавно учреждение, на длъжността „Контрольор по редовност на пътниците“, Отдел „Маркетинг“, Дирекция „Маркетинг и стопанска дейност“ в ЦГМ – София и функции по проверка на превозните документи на пътниците, таксуване на нередовните пътници с билет за таксуване на нередовен пътник или с билет за таксуване на нетаксуван пътник с електронна карта, при отказ да плати, заставя пътника да слезе и му съставя АУАН по реда на ЗАНН.

С депозираните въззивна жалба и допълнение към нея се обжалва първоинстанционната присъда изцяло. Твърди се, че първият съд при постановяване на своята присъда е приложил неправилно материалния закон, както и, че са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Според процесуалния представител, първоинстанционният съд при изграждане на релевантната фактическа обстановка е допуснал нарушение на разпоредбите на чл. 13 и чл. 14 НПК. Независимо от това, защитникът се съгласява и намира за правилни изведените от първия съд фактически изводи относно началото и ескалацията на процесния конфликт. Счита обаче, че от страна на първия съд не са изложени достатъчно убедителни доводи за механизма на настъпване на уврежданията, което от своя страна поставя под съмнение правния извод за наличието на причинно-следствена връзка между поведението на подсъдимия Б. и обективно настъпилите увреждания за пострадалия К.. Посочва, че в тази насока по делото са разпитани свидетелите Д., Гев, Н., М. и Й., но показанията им са анализирани едностранно и непълно. Твърди се, че нито един от тези свидетели не е

възприел въведения от обвинението механизъм на причиняване на увреждането на пострадалия К., което да е причинено от страна на двамата подсъдими. Защитата посочва, че действително данни за причинено на пострадалия К. телесно увреждане се съдържат в показанията на свидетелите К. и М., но независимо от това се твърди, че в техните версии има множество противоречия, които не се подкрепят от никакви други гласни, писмени или експертни доказателства. На следващо място защитата посочва, че присъдата, постановена от първия съд почива на предположения, с което са нарушени процесуалните разпоредби на чл. 303, ал. 1, и ал. 2 НПК, както и на чл. 305, ал. 3 НПК. Процесуалният представител на подсъдимия Б. твърди, че неправилните фактически изводи на първия съд относно механизма на причиняване на увреждането в крайна сметка водят и до неправилно приложение на материалния закон. Според защитника, неправилно първия съд е отхвърлил предложената му от защитата на двамата подсъдими правна квалификация по чл. 15 НК, при което е концентрирал изводите си единствено върху обективните признаци на престъпния състав по чл. 132, ал. 2 НК. Процесуалният представител не се съгласява с изводите на първия съд, който е приел, че наказателната отговорност на подсъдимия Б. следва да се ангажира за извършено от него деяние при условията на превишаване на пределите на неизбежна отбрана. Посочва, че пострадалият К. още при слизането си от процесния автобус е бил агресивен спрямо всички контролори, между които и двамата подсъдими, поради което намира, че вида и интензивността на предприетите от подсъдимите действия са били адекватни спрямо агресивното поведение на нападателя. Моли се за отмяна на първоинстанционната присъда, с която подсъдимия И. Б. е признат за виновен в извършено от него престъпление по чл. 132, ал. 2, вр. с ал. 1, т. 2 НК и вместо нея за постановяване на нова такава, с която подсъдимият бъде оправдан изцяло по повдигнатото му обвинение.

Образувано е по въззивна жалба на адвокат М. Х. от САК, редовно упълномощен повереник на частния обвинител Й. В. К., срещу присъда от 08.03.2020 г., постановена по нощд № 6837/2019 г. по описа на СРС, НО, 3 състав, с която първият съд е признал за невиновни подсъдимите Б. С. М. и И. О. Б. и ги е оправдал по повдигнатото на всеки един от тях обвинение за извършено престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 129, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. чл. 96, ал. 1, б. „а“ НК, както и в частта, в която този съд е преквалифицирал престъплението в такова по чл. 132, ал. 2, вр. с ал. 1, т. 2 НК.

С депозираната въззивна жалба се твърди, че при постановяване на първоинстанционната присъда е приложен неправилно материалния закон, както и че са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Повереникът оспорва възприетата от първия съд фактическа обстановка, посочвайки, че същата не кореспондира и не намира опора в събраните по делото доказателства, които от своя страна счита, че са анализирани превратно и в разрез с разпоредбата на чл. 107 НПК. Твърди, че съдебния акт е изцяло немотивиран в частта, касаеща наличието на явна опасност от непосредствено противправно нападение по смисъла на чл. 12 НК, т.к. в материалите по делото не се съдържат преки или косвени доказателства, обосноваващи подобен извод. На следващо място, според повереника липсват мотиви в съдебния акт и по отношение на дължостното

качество на двамата подсъдими. Твърди, че неправилно е отхвърлен и предявения срещу двамата подсъдими граждански иск. Моли обжалваната първоинстанционна присъда да бъде отменена изцяло и вместо нея постановена нова такава, с която всеки един от двамата подсъдими бъде признат за виновен по повдигнатото му с обвинителния акт обвинение, както и да бъде уважена гражданската претенция на пострадалия К., като доказана по основание и размер. Алтернативно се моли за отмяна на първоинстанционната присъда и връщане на делото за ново разглеждане на първия съд.

С въззивните жалби на страните и допълненията към тях не се иска събиране на нови доказателства.

С определение, постановено по реда на чл. 327 НПК, въззивният съдебен състав е приел, че за правилното решаване на делото не се налага провеждане на въззивно съдебно следствие чрез събиране на нови доказателства и разпит на подсъдимите, свидетели и вещи лица.

В хода на съдебните прения пред въззивния съд, процесуалният представител на частния обвинител Й. К., адвокат М. Х. счита първоинстанционния съдебен акт за неправилен и незаконосъобразен. Твърди, че първият съд в своите мотиви не е отговорил на поставени от частното обвинение въпроси, изключващи приложението на института на неизбежната отбрана по принцип за двамата подсъдими. Посочва, че не са анализирани в пълнота дадените от свидетелите М. и Н. показания, които са възприели всички факти и обстоятелства имащи значение за изясняване на обективната истина по делото и конкретно извършените действия, както от пострадалия-частен обвинител, така и от двамата подсъдими по делото. Твърди, че първите действия по физическа агресия са извършени от страна на двамата подсъдими по отношение на частния обвинител, който през цялото време се е защитавал. Според повереника липсва каквато и да е осъществена агресия от страна на частния обвинител към двамата подсъдими след слизането им от автобуса. В тази връзка повереника се позовава на показанията на свидетеля Г.ев, който е колега на двамата подсъдими, в които показания според него се съдържат данни за физическата агресия, която е била насочена от частния обвинител спрямо свидетеля Г.ев, а не спрямо двамата подсъдими по делото. Според повереника механизма на счупването на крака в областта на глезена на пострадалия, от страна на двамата подсъдими, е безспорно установен чрез приетата и неоспорена от страните съдебно медицинска експертиза в хода на първоинстанционното производство. Повереникът твърди, че в случая е допуснатото нарушение на материалния закон от първия съд, при което няма как да се приложи института на неизбежната отбрана. Моли се за отмяна на присъдата в частта, в която първия съд е приложил института на неизбежната отбрана спрямо двамата подсъдими и за постановяване на нова присъда, с която същите бъдат признати за виновни и осъдени за наН.не на средна телесна повреда.

В хода на съдебните прения пред въззивния съд, процесуалният представител на подсъдимия И. Б., адвокат К. счита, че са налице основания за отмяна на първоинстанционната присъда и постановяване на друга, с която двамата подсъдими И. Б. и

Б. М. бъдат изцяло оправдани. Твърди, че от страна на първия съд е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, във връзка с оценката на събраните по делото доказателства. Защитата намира за правилни фактическите изводи на първоинстанционния съд относно възникването и развитието на конфликтната ситуация, която е била предмет на повдигнатото обвинение, т.к. отговарят на събраната доказателствена съвкупност по делото. Твърди, че от показанията на трима свидетели – Б.Г., А. Д. и Н. Н. се установява, че конфликтът между К. и контрольорите е възникнал още в автобуса и е продължил и на автобусната спирка, като повод за това е била констатацията, че свидетеля К. пътува без редовен превозен документ; че по времето на цялата разправа поведението на свидетеля К. е било агресивно към всички контрольори; че първоначално неговата агресия е била вербална, но след слизането на спирката е прераснала и във физическа; че свидетеля К. е отказал да даде личната си карта до идването на полицията и се е заканвал на контрольорите с различни думи, като ги е ругал и в един момент е съблякъл якето си и го е хвърлил настрани, след което и в хода на разправията, е нанесъл юмручни удари първо към контрольора, който е констатирал неговата нередовност, а след това, и след намесата на двамата подсъдими, е нанесъл удари и на тях, в която насока защитата се позовава на приложени по делото медицински удостоверения за нанесените удари на контрольорите. Според защитата извода на първия съд касателно механизма на настъпване на увреждането, а именно, че в някакъв момент единият подсъдим М. е застъпил крака на пострадалия, а другият подсъдим Б. се е присъединил и силно го е блъснал, при което тримата са загубили равновесие и са паднали, не кореспондира, както на събраните по делото доказателства, така и на заключението по изслушаната съдебно медицинска експертиза. На следващо място, според защитата на подсъдимия Б., не е ясна волята на първия съд относно това, кои гласни доказателствени средства приема и кредитира, и за изясняване на кои точно обстоятелства, както и кои не приема и защо. В тази връзка посочва, че първият съд приема за вътрешно протИ.речиви показанията на свидетеля К. относно изнесените от него данни във връзка с възникването и развитието на конфликтната ситуация; също така, при обсъждането на показанията на свидетеля М. достига до извода, че те не се подкрепят от никакви други доказателства и протИ.речат дори на показанията на самия пострадал К., но независимо от това кредитира казаното от тези двама свидетели, само в частта в която посочват, че подсъдимия М. е настъпил по крака пострадалия, а подсъдимия Б. го е блъснал силно в същия момент, при което тримата са паднали на земята. Този извод на първия съд според защитата не може да се изведе еднозначно, както от заключението на изслушаната съдебно медицинска експертиза, така и не се подкрепя от показанията на другите разпитани по делото свидетели, за които се твърди, че изобщо не посочват някой от подсъдимите да е извършвал това действие, а точно обратното. Твърди, че материалния закон е приложен неправилно, защото дадената от първия съд правна квалификация, за извършеното от подсъдимия Б., е протИ.речива, т.к. от една страна в диспозитива на присъдата деянието е преквалифицирано като умишлено причиняване на средна телесна повреда, при превишаване пределите на неизбежна отбрана, което е извършено независимо, а от друга страна в мотивите към първоинстанционната присъда се приема, че нито един от двамата

подсъдими не е действал, както при пряк, така и при евентуален умисъл. Според защитата двамата подсъдими са действали при форма на вината – престъпна небрежност, което евентуално сочи на престъпление с правна квалификация по чл. 133 НК, а не на престъпление с дадената в диспозитива на присъдата правна квалификация. Също така според защитата липсва интелектуалния момент на умисъла у подсъдимия Б., при което се твърди, че изобщо е безпредметно да се обсъжда формирането на волевия момент, а именно подсъдимия да е целял или допускал настъпването на увреждането. Намира, че в случая поведението на подсъдимия Б. следва да бъде квалифицирано, като случайно деяние по смисъла на чл. 15 НК. Това според защитата е така, защото от показанията на свидетелите се установява, че цялата конфликтна ситуация е ескалирала много бързо, в рамките на 10 минути само, както и че физическото съприкосновение е било много кратко, а именно в рамките на 1-2 минути, докато самото падане е настъпило внезапно, поради което и съобразявайки естеството на извършените от подсъдимия Б. действия, с оглед времетраенето на ситуацията и интензивността ѝ се твърди, че той не е имал обективна възможност да формира представа, че собственото му поведение може да доведе до падане, стъпване на крИ. и счупване на глезена на нередовния пътник. Алтернативно моли, в случай, че въззивният съд не приеме горните съображения, то да приеме, че подсъдимия Б. е действал в условията на неизбежна отбрана по чл. 12 НК. Независимо от това си искане, защитата излага свои съображения на несъгласие с изводите на първия съд, въз основа на които, от този съд, е приложен института на неизбежната отбрана при постановяване на обжалваната присъда, като излага свои доводи във връзка с приложението му. С оглед на изложените съображения се моли за отмяна на първоинстанционната присъда и за постановяване на нова такава, с която подсъдимия И. Б. бъде оправдан по отношение на повдигнатото му обвинение.

Процесуалният представител на подсъдимия Б. М., адвокат М., поддържа депозираната жалба и допълнението към нея. Твърди, че обжалваната първоинстанционна присъда страда от две групи пороци. В първата група пороци посочва допуснати от първия съд съществени процесуални нарушения, свързани с оценката на събраните доказателства. На следващо място твърди, че установената от първия съд фактическа обстановка е непълна, защото не е установен механизмът, по който е причинено самото телесно увреждане на пострадалия и то в частта, в която има настъпване и бутане, а това според защитата не е установено по никакъв начин, защото самото действие е било много кратко и нито един от свидетелите не е видял какво точно е станало. Посочва, че изводите на първия съд в тази насока не кореспондират, както със заключението на вещото лице изготвило съдебно медицинската експертиза, така и на дадените от експерта разяснения в хода на съдебното следствие, но независимо от това направените изводи са дали отражение върху правната квалификация приета от този съд. Защитата не приема тезата, че няма неизбежна отбрана, в която насока се позовава на съдебна практика - постановление на Пленума на ВКС № 12/1973 година, както и на решения постановени от ВКС посочвайки, че не може само численото превъзходство да се приеме за единствен критерий при превишаване на пределите на неизбежна отбрана, а следва да се съобразят всички обстоятелства, които са

били налични, за да се каже има ли превишаване на пределите на неизбежната отбрана или няма. В конкретния случай се твърди, че всички свидетели описват пострадалият К., като добре сложен и трениран човек, както и че контрольорите, които са били на процесното място, не са проявявали агресия, а са протИ.действали на настъпилата агресия, защото това е честа практика в отношенията нередовен пътник – контрольор. Твърди още, че не се доказват по никакъв начин твърденията на повереника на частния обвинител изложени в днешното съдебно заседание за това, че пострадалият не е бил агресивен, но контрольорите са били агресивни и затова няма неизбежна отбрана. Намира, че съществени в случая са дребните детайли, които са показателни за намерението на пострадалия да се саморазправя с контрольорите, който хвърляйки якето си изрича репликите „Сега ще видите какво ще стане“, а също така и се обажда по телефона на свои познати, които са пристигнали с две коли, но благодарение на случайно преминаващ полицейски патрул е предотвратено доста по-голямо сбиване. Счита, че в тази част няма превишаване на пределите на неизбежната отбрана, защото отбраната съответства, както на характера, така и на опасността на нападението и трябва да се отчетат всички обстоятелства като ситуацията, която е възникнала и нейната продължителност, а не само численият брой на лицата. Според защитата следва да бъде отменена първоинстанционната присъда и вместо нея постановена нова, с която двамата подсъдими бъдат оправдани, а въззивната жалба на частния обвинител оставена без уважение. Защитата възразява на искането на повереника на частния обвинител за уважаване на гражданския иск, какъвто заявява, не е бил приет за разглеждане от първия съд.

В хода на съдебно производство пред въззивната инстанция, представителят на СГП счита, че по делото не са събрани безспорни и категорични доказателства по смисъла на закона в подкрепа на първоначално повдигнатото обвинение от страна на СРП, респективно в подкрепа на наказателно правната квалификация, възприета от първостепенния съд. Според прокурора, макар двамата подсъдими да са предадени на съд за причинена от тях средна телесна повреда по отношение на частния обвинител, която наказателно правна квалификация е била изменена с първостепенния съдебен акт, а именно в причинена такава средна телесна повреда в резултат на превишаване пределите на неизбежната отбрана, то счита, че по делото не е изяснен по категоричен начин механизмът на причиненото телесно увреждане. Прокурорът се съгласява, че от обективна страна по безспорен начин е налице причинена средна телесна повреда, но намира, че не е ясно по какъв именно начин е настъпил този обществено опасен резултат, защото са налице протИ.речиви показания на свидетели по делото, относно твърдяното в обвинителния акт настъпване от единият от подсъдимите, съответно изблъскване с ръце от другия подсъдим по отношение на частния обвинител. В тази връзка счита, че и заключението на приетата от първия съд съдебно медицинската експертиза не е категорично относно посочения в обвинителния акт механизъм на увреждане, защото според експерта настъпването и изблъскването е само един от възможните варианти за причиняване на процесното увреждане, но също така според експерта е възможно това увреждане да е настъпило в резултат и на други обстоятелства, а именно падането на пострадалия върху земята и прочие. На следващо място, държавният

обвинител твърди, че не е изяснен и не става ясно от мотивите на първия съд, къде именно е необходимия предел, отвъд който е налице превишаване на неизбежната отбрана, т.к. по делото са налице данни за интензивно сбиване между подсъдимите и пострадалия, което е протекло за изключително кратък период от време, в рамките на който е трудно да се прецени, дали подсъдимите са могли да преценят от субективна страна, какъв именно е пределът на неизбежната отбрана и дали съответно те го превишават. При конкретно установената по делото фактическа обстановка, прокурорът счита, че не е доказано по безспорен и категоричен начин обстоятелството, че двамата подсъдими са били наясно, че превишават пределите на неизбежната отбрана, при условията очевидно, на която са се намирали. При така изложените съображения моли постановения от първия съд съдебен акт да бъде отменен като незаконосъобразен, защото почива на предположения и вместо него да бъде постановен нов такъв, с който двамата подсъдими бъдат признати за невиновни по отношение на повдигнатите спрямо тях обвинения.

Подсъдимият Б. М. поддържа казаното от своя адвокат и заявява, че няма какво да добави или допълни.

Подсъдимият И. Б. поддържа становището на адвоката си и заявява, че няма какво да добави.

В своята последна дума, предоставена на основание чл. 333, ал. 2 НПК, подсъдимият Б. М. заявява, че иска да бъде постановена оправдателна присъда.

В своята последна дума, предоставена на основание чл. 333, ал. 2 НПК, подсъдимият И. Б. заявява, че иска да бъде постановена оправдателна присъда. Заявява, че не е искал така да става и просто в бързината не са действали умишлено.

Софийски градски съд след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и като извърши цялостна служебна проверка на атакувания съдебен акт съобразно изискванията на чл. 314 НПК констатира, че от страна на първостепенният съд са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 1 и т. 2, предл. 1 НПК, които са от категорията на абсолютните и за които съдът е длъжен служебно да следи. С тяхното допускане се нарушават и ограничават права на страни в наказателния процес - на подсъдимите, на пострадалият, а също и на прокуратурата, поради което са неотстраними от въззивния съд. Така допуснатите съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 1 и т. 2, предл. 1 НПК са основание за отмяна на първоинстанционната присъда на основание чл. 335, ал. 2 НПК. Тези процесуални нарушения са отстраними при новото разглеждане на делото от първия съд, с което ще се гарантира правото на страните да защитят своите права и интереси пълноценно пред инстанциите по същество на разглеждане на правния спор, рамките на който е очертан чрез внесения от прокуратурата в съда обвинителен акт.

Въззивният съд запознавайки се с постановената от първия съд присъда, която е предмет на въззивна проверка констатира налично в нея вътрешно противоречие. Предвид обстоятелството, че постановения съдебен акт представлява едно единно цяло между

присъдата и изготвените към нея мотиви, то следва и е абсолютно задължително между същите да има, както фактическо, така и юридическо единство, при което да не се оставя съмнение във волята на съда по фактите и правото. В конкретния случай и доколкото с крайния си съдебен акт е преквалифицирана инкриминираната престъпна дейност описана в обстоятелствената част на обвинителния акт, която е вменена като извършена от всеки един от двамата подсъдими Б. и М., от страна на първия съд, е допуснато вътрешно противоречие между така постановената присъда и изготвените към нея мотиви, с което е създадена неяснота, както във вътрешното съдийско убеждение на този съд, така и във волята му по възприетата правна квалификация на престъплението, за което всеки един от двамата подсъдими е признат за виновен.

Въззивният съд констатира, че тази неяснотата във волята на първия съд е обусловена на първо място от фактическата формулировка заложена в обстоятелствената част на изготвения и внесен в съда обвинителен акт от страна на държавното обвинение. Това е така, защото внесената обвинителен акт срещу двамата подсъдими е неясен и вътрешно противоречив по отношение на инкриминираните от прокурора, от обективна страна, съставомерни признаци, касаещи както времето на развилите се процесни събития, така и обстоятелствата свързани с изясняване на участниците в тях, механизма и начина на причиняване на телесното увреждане на свидетеля К., който по делото се легитимира като лице пострадало от деянието, а също така и по отношение на изясняване на въпроса свързан с извършените от всеки един от подсъдимите фактически действия, довели до настъпване на обществено опасния резултат, изразяващ се в причиненото на пострадалия К. телесно увреждане. Констатираните от въззивния съд нередовности в обвинителния акт не са били отстранени от първия съд, поради което и са довели впоследствие и до постановяване на един неясен и вътрешно противоречив съдебен акт, който е предмет на настоящата въззивна проверка.

В конкретния случай въззивният съд установи, че е налице вътрешно противоречие в самия обвинителен акт по отношение на времето на настъпване на процесните събития между двамата подсъдими Б. и М., от една страна и свидетеля К., от друга страна за това, защото в обстоятелствената част на обвинителния акт се посочва от прокурора, че първоначалния контакт между свидетеля К. и подсъдимия Б. е осъществен, както на 22.09.2014 г., така и около 18,20 часа на 22.09.2013 г., докато в диспозитива на обвинителния акт се повдига обвинение на двамата подсъдими за извършени от тях противоправни действия за времето около 18,00 часа на 22.09.2013 г. Тази липса на фактическа прецизност в изложението на прокурора, създадено в изготвения обвинителен акт, не е отстранена от първия съд дори по реда на чл. 248а НПК, поради което на свой ред е довело и до съответното противоречие между събрания по делото доказателствен материал в хода на съдебното следствие и установената от първия съд фактическа обстановка по делото по отношение на времето на настъпване на инкриминираните събития, което от своя страна е пренесено и в обжалвания съдебен акт. В тази връзка въззивният съд констатира, че още в хода на досъдебното производство е допуснато така посоченото процесуално нарушение

затова, защото е налице протИ.речие между съставеното постановление за привличане в качеството на обвиняеми на двамата подсъдими и обстоятелствената част на обвинителния акт внесен в съда. Това протИ.речие и неяснота относно времето на инкриминираните събития, в случая влиза и във фактическо несъответствие със събраните по делото доказателства, което отново води до нарушаване и ограничаване на правата на страните в процеса, а също така води и до невъзможност за настоящия съд да постанови един правилен, законосъобразен и справедлив съдебен акт, почиващ на събраните и проверени по делото доказателства, чрез всички способи и средства предвидени по НПК или каквато е целта на правосъдието. Тук е мястото да се посочи, че първият съд не се е съобразил с т. 4.2 от задължителното за всички съдилища Тълкувателно решение № 2/2002 г. на ОСНК на ВКС, според което в обстоятелствената част на обвинителния акт прокурорът задължително трябва да посочи фактите, които обуславят съставомерността на деянието и участието на обвиняемия в осъществяването му и към тях се отН. и времето на извършване на престъплението, поради което и протИ.речИ.то му посочване при всяко положение води до ограничаване на правата на страните в съдебното производство.

На следващо място от описаната от първия съд и възприета като установена фактическа обстановка в мотивите към обжалваната присъда е видно, че този съд е излязъл извън предмета на доказване по делото, който е очертан от обстоятелствената част на внесения в съда обвинителен акт приемайки фактическа обстановка, в която са описани факти и обстоятелства срещу които двамата подсъдими не са се защитавали в хода на досъдебното производство, с което са поставени в ситуация на изненада или за първи път да узнаят факти и обстоятелства, за които са признати за виновни. Тази процесуална дейност реализирана от първия съд е довела на свой ред и до ограничаване правото на защита, както на лицето пострадало от инкриминираното деяние, така и на прокурора да защитят своите позиции в наказателния процес. Така предприетата от първия съд процесуална дейност е довела в случая и до констатираното от страна на защитата на двамата подсъдими вътрешно протИ.речие в неговата воля по отношение на изясняване на субективната страна на престъплението, за което двамата подсъдими са признати за виновни – по чл. 132, ал. 2, вр. с ал. 1, т. 2 НК и което е свързано с прилагане на института на превишаване на пределите на неизбежната отбрана по чл. 12, ал. 2 НК. Това е така според въззивния съд, защото от една страна в диспозитива на присъдата си първия съд приема, че всеки един от двамата подсъдими, при установената от него фактическа обстановка, е извършил деянието при форма на вина пряк умисъл, докато в мотивите изготвени към същата посочва, че деянието не е извършено от тях, както при пряк, така и при евентуален умисъл. С така допуснатото от първия съд протИ.речие касаещо субективната страна на престъплението отново остава неясна волята на първия съд, какво приема от субективна страна, дори и при извършената преквалификация на престъплението, за да може и въззивния съд да упражни в пълнота своите правомощия. Прави впечатление дори, че първият съд в мотивите си не е изложил убедителни, както фактически, така и правни изводи водещи към изясняване на въпроса, свързан със субективната страна на престъплението по чл. 132, ал. 2, вр. с ал. 1, т. 2 НК или при каква форма на вината е извършено процесното общественоопасно деяние, за което

всеки един поотделно от двамата подсъдими е признат за виновен, при така възприетата крайна правна квалификация. Не може в случая да бъде подминато и обстоятелството, че дори от обективна страна не са изяснени всички относими фактически положения към възприетата от първия съд крайна правна квалификация, свързана с приложение на института на превишаване на пределите на неизбежната отбрана, което определено е довело до липсата на мотиви и от субективна страна. До посоченото по-горе се е стигнало именно затова, защото първият съд, вместо да извърши необходимия анализ на събраните гласни доказателствени средства на оформилите се две групи гласни доказателствени източници, то се е задоволил да преразкаже в своите мотиви дадените от тях показания в хода на досъдебното производство и съдебно следствие, но не и да ги обсъди поотделно и съпостави заедно с останалите събрани по делото доказателствени източници в съгласие с разпоредбата на чл. 305, ал. 3, изр. 2 НПК. От мотивите към присъдата е видно, че дори е задълбочил този порок, излагайки хипотетични съждения за евентуално случилите се събития, с което допълнително е създадена несигурност и вътрешно противоречие между гласните доказателствени източници. Действително, няма пречка престъплението да бъде преквалифицирано с крайния съдебен акт от страна на първата съдебна инстанция, когато се касае за същото еднакво или по-леко наказуемо престъпление, но този процесуален подход може да бъде упражнен от решаващия съд само и единствено в случай, че в обстоятелствената част на обвинителния акт се съдържат факти и обстоятелства, които могат от обективна страна да се субсумират и под новия състав на престъпление. Настоящият случай определено не е такъв предвид спецификата, начина и механизма на извършване на конкретното деяние, още повече самия обвинителен акт страда от липса на прецизност.

Въззивният съд на свой ред констатира, че от страна на първия съд не е извършен в пълнота дължимия се анализ на събраната по делото доказателствена съвкупност, с което този съд е пренебрегнал друго свое задължение установено в процесуалната норма на чл. 305, ал. 3, изр. 2 НПК, в която насока доводите на всички страни в процеса са основателни. Това е така, защото въззивният съд след като се запозна с мотивите, изготвени от първия съд, констатира преразказ на гласните доказателствени средства, които са събрани непосредствено в хода на съдебното следствие, както и на дадените в хода на досъдебното производство показания на свидетелите, които са приобщени по процесуалния ред установен в чл. 281 НПК, а също така и на тези дадени пред друг съдебен състав по нощ № 17605/2014 г. по описа на СРС, НО, 112 състав, но не и извършен анализ на същите. Ето защо и в случая се налага извода, че липсва извършен пълен, обективен и всестраничен анализ на събрания от първия съд доказателствен материал, както поотделно, така и в неговата съвкупност, а единствено се излагат твърденията на свидетелите, касаещи процесните събития, но не става ясно, защо първия съд приема и кредитира едни от тях и защо не се доверява на други, каквато е основаната му задача при извършване на дължимия се от него анализ съобразно разпоредбата на чл. 305, ал. 3, изр. 2 НПК. Липсата именно на такъв анализ е довела до невъзможността по несъмнен и категоричен начин да се изясни и установи, както механизма на причиняване на телесното увреждане при пострадалия К.,

така и да се анализират и установят всички фактически положения свързани с приложения от първия съд по отношение на инкриминираната за двамата подсъдими деятелност от прокурора – институт на превишаване на пределите на неизбежната отбрана. Този извод, въззивният съд извежда от направеното изложение в обжалваните мотиви, защото от една страна първия съд приема за достоверни и отговарящи на обективно случилото се показанията на свидетеля К. дадени по нощд № 17605/2014 г. по описа на СРС, НО, 112 състав и дадените показания от свидетелите Д., Гев и Н. по настоящото дело, относно начина и механизма при който е станало, както физическото съприкосновение между двамата подсъдими и свидетеля К., така и настъпилото вследствие на това падане на земята, телесно увреждане за пострадалия К., но независимо от това приема от друга страна, че свидетелката Н. не е успяла да види и да каже поради каква причина е паднал на земята свидетеля К.; приема, че свидетеля Гев е паднал на земята със свидетеля К. и му притискал тялото, докато К. не извикал, че го боли крака и той го пуснал, а впоследствие все при обсъждане на показанията на свидетеля Гев е посочил, че тези обстоятелства нямат никакво значение за фактическата обстановка по причиняване на телесната повреда на К.; по отношение на показанията на свидетеля Д. приобщени по реда на чл. 281 НПК намира, че не следва да бъдат кредитирани, в частта, в която този свидетел изН. данни за лицата участвали във физическото съприкосновение и които са паднали на земята, независимо, че свидетеля Д. посочва, че подсъдимия Б. не е сред падналите на земята лица, без отново да посочи съображенията си за това, защо не ги кредитира. Ето защо при това констатирано протИ.речие в събраните гласни доказателствени средства, което в случая е било установено от първия съд, не е дадено дължимото се разрешение от решаващия съд съобразно правилата установени в чл. 305, ал. 3, изр. 2 НПК, поради което и не може да се установи по несъмнен и ясен начин какво точно приема този съд, с което остава неизяснен въпроса, дали подсъдимите и свидетеля К. са паднали заедно или в някаква последователност или само свидетеля К. е паднал, както и дали сред падналите лица се е намирал подсъдимия Б. или сред падналите лица се е намирал и свидетеля Гев, и не на последно място не става ясно, какви действия е извършило всяко едно от тези лица преди падането им на земята за да се стигне до обществено опасния резултат – причиненото на свидетеля К. телесно увреждане по механизма изложен в обвинителния акт. В тази част дори се съдържат възможни хипотези, които са изложени от първия съд след обсъждане на показанията на горните свидетели, който процесуален подход при обсъждане на доказателствата е недопустим и винаги води до неяснота във волята на съда и създава несигурност и неяснота във формираното вътрешно съдийско убеждение по фактите, а оттам и до протИ.речие с разпоредбата на чл. 303, ал. 2 НПК при постановяване на крайния съдебен акт. Тук е мястото да се посочи, че независимо от изслушаната в хода на съдебното следствие пред първия съд съдебно медицинска експертиза, то същата с оглед своето значение като средство за проверка на доказателствения материал, не е намерила своето място в мотивите на решаващия съд при анализа на доказателствата, за да може да се изясни именно механизма на причиняване на телесното увреждане при пострадалия К..

Така констатираните процесуални нарушения са довели до вътрешно протИ.речие и неяснота във волята на първия съд, чрез постановената от него присъда, които не могат да бъдат отстранени или санирани в хода на едно въззивно съдебно следствие, защото по този начин би се подменила волята на първата инстанция по отношение на възприетите от нея като установени факти, а оттам и страните биха били лишени от една инстанция по същество на спора. Ето защо и волята на първия съд по фактите остава неясна при така констатираното протИ.речие, в която насока доводите и възраженията на страните в настоящото наказателно производство са основателни.

Всички констатирани по-горе процесуални нарушения, допуснати от първия съд не дават възможност на въззивния съд с оглед правомощията, които са му дадени от законодателя с разпоредбата на чл. 316 НПК да установи нови фактически положения по делото. В конкретния случай, ако въззивния съд го стори, би подменил, също така и обвинителната воля на прокурора, която той е изразил в съставения и внесен в съда обвинителен акт, с който е повдигнато обвинение за извършено, от всеки един от двамата подсъдими, престъпление. От друга страна, биха се засегнали недопустимо и съществено правата на подсъдимите, пострадалите и прокуратурата, в случай на постановяване на нов съдебен акт от въззивния съд, при неизяснена фактическа обстановка от първия съд, и по този начин тези страни биха били лишени, както се каза вече, и от възможността да защитят своите права и интереси пред една инстанция по фактите. Отделно от казаното до момента, според въззивният съд не е даден отговор, от страна на контролираната съдебна инстанция, и на основни въпроси на обвинението, свързани с обективната страна на престъплението, които по своя характер имат съществено значение за изхода на делото, свързани с механизма на причиняване на процесните телесни повреди, участниците в процесните събития, както и тези свързани с вината на подсъдимите лица, в случай на признаването им за виновни.

Дали в процесния случай е налице превишаване на пределите на неизбежната отбрана, както е приел първия съд от двамата подсъдими или не, отново не може да се установи от мотивите на първия съд затова, защото и при решаване на този съществен за наказателното производство въпрос от страна на контролирания съд е допуснато протИ.речие, за което не е даден убедителен отговор на въпроса, е ли е налице превишаване на пределите на неизбежната отбрана от всеки един от двамата подсъдими и при каква форма на вина от субективна страна.

В заключение на всичко изложено, въззивният съд намира, че с така допуснатите нарушения на процесуалните правила от контролираната съдебна инстанция, спазването на които гарантира правилността при формирането на вътрешното съдийско убеждение на тази инстанция, са нарушени правата на всички страни в наказателното производство. Посочените от въззивния съд, като допуснати, процесуални пороци са от категорията на абсолютните процесуални нарушения, водещи до отмяна на първостепенния съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане на същия съд, но от друг съдебен състав от стадия на разпоредителното заседание.

Водим от изложеното и на основание чл. 348, ал. 3, т. 1, и т. 2, предл. 1, във вр. с чл.

335, ал. 2 НПК, Софийски градски съд, НО, XIII въззивен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло присъда от 08.03.2022 г., постановена по нохд № 6837/2019 г. по описа на СРС, НО, 3 състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане на друг състав при същия съд от стадия на разпоредителното заседание.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____